

BRAHMS

DOUBLE CONCERTO IN A MINOR FOR VIOLIN,
CELLO AND ORCHESTRA, OP. 102

WIENIAWSKI

VIOLIN CONCERTO NO. 2
IN D MINOR, OP. 22

ZAKHAR **BRON** VIOLIN

MICHAŁ **DMOCHOWSKI** CELLO

DUX dziękuje bardzo serdecznie STOWARZYSZENIU „PRO BONO MUSICAE” za wszelką pomoc,
jaką otrzymaliśmy w trakcie przygotowań do wydania płyty.

DUX extends its warmest thanks to the “PRO BONO MUSICAE” ASSOCIATION
for all the assistance we received during the preparation of this release.

Małgorzata Polańska

DUX RECORDING PRODUCERS, DUX 1366, 2025

© 2010 STOWARZYSZENIE „PRO BONO MUSICAE” / “PRO BONO MUSICAE” ASSOCIATION ①–③

© 2013 FILHARMONIA ŚLĄSKA IM. HENRYKA MIKOŁAJA GÓRECKIEGO W PARTNERSTWIE ZE STOWARZYSZENIEM „PRO BONO MUSICAE” / THE HENRYK MIKOŁAJ GÓRECKI SILESIA PHILHARMONIC IN KATOWICE
IN PARTNERSHIP WITH “PRO BONO MUSICAE” ASSOCIATION ④–⑥

NAGRANIA ZREALIZOWANO W STUDIU KONCERTOWYM POLSKIEGO RADIA IM. WITOLDA LUTOSAWSKIEGO W WARSZAWIE W 2011 ROKU DZIĘKI MECENATOWI SANTANDER BANK POLSKA S.A. ①–③ ORAZ W SALI KONCERTOWEJ AKADEMII MUZYCZNEJ IM. KAROLA SZYMANOWSKIEGO W KATOWICACH W 2013 ROKU W RAMACH PROJEKTU “EUROPA U BRAM” ④–⑥

RECORDED AT THE WITOLD LUTOSAWSKI CONCERT STUDIO OF POLISH RADIO IN WARSAW, 2011, THANKS TO SPONSORSHIP OF SANTANDER BANK POLSKA S.A. ①–③, AND AT THE KAROL SZYMANOWSKI ACADEMY OF MUSIC IN KATOWICE, 2013, WITHIN “EUROPA U BRAM” PROJECT ④–⑥

ZAKHAR BRON GRA NA DWÓCH SKRZYPCACH BARTOLOMEO GIUSEPPE GUARNERIEGO „DEL GESÙ” Z CREMONY, DATOWANYCH NA OK. 1742 ROK: „EX-LIPIŃSKI” (INSTRUMENT UDOSTĘPNIONY DZIĘKI UPRZEMOŚCI FLORIAN LEONHARD FINE VIOLINS Z LONDYNU) ①–③ ORAZ „EX-WIENIAWSKI” (INSTRUMENT UDOSTĘPNIONY DZIĘKI UPRZEMOŚCI BEIN & FUSHI W CHICAGO) ④–⑥

ZAKHAR BRON PLAYS TWO VIOLINS BY BARTOLOMEO GIUSEPPE GUARNERI “DEL GESÙ” OF CREMONA, DATING FROM C. 1742: THE “EX-LIPIŃSKI” VIOLIN (COURTESY OF FLORIAN LEONHARD FINE VIOLINS, LONDON) ①–③, AND THE “EX-WIENIAWSKI” VIOLIN (COURTESY OF BEIN & FUSHI, CHICAGO) ④–⑥

MAŁGORZATA POLAŃSKA, MARCIN GUZ REŻYSERIA NAGRANIA | RECORDING SUPERVISION & SOUND ENGINEERING

MARCIN TARGOŃSKI KONSULTACJA MUZYCZNA | MUSIC CONSULTATION

MARCIN GUZ MONTAŻ, MASTERING | EDITING, MASTERING

RAFAŁ DYMERSEKI PROJEKT GRAFICZNY I SKŁAD | GRAPHIC DESIGN AND PAGE LAYOUT

MARCIN TARGOŃSKI REDAKCJA | EDITOR

DUX RECORDING PRODUCERS

2 MORSKIE OKO STREET, 02-511 WARSAW, POLAND | WWW.DUX.PL, E-MAIL: DUX@DUX.PL

JOHANNES BRAHMS (1833–1897)

KONCERT PODWÓJNY A-MOLL NA SKRZYPCE, WIOLONCZELĘ I ORKIESTRĘ OP. 102
DOUBLE CONCERTO IN A MINOR FOR VIOLIN, CELLO AND ORCHESTRA, OP. 102 (1887)

ZAKHAR BRON SKRZYPCE „EX-LIPIŃSKI” / THE “EX-LIPINSKI” VIOLIN

MICHAŁ DMOCHOWSKI WIOLONCZELA / CELLO

POLSKA ORKIESTRA RADIOWA / POLISH RADIO ORCHESTRA

ŁUKASZ BOROWICZ DYRYGENT / CONDUCTOR

HENRYK WIENIAWSKI (1835–1880)

II KONCERT SKRZYPCOWY D-MOLL OP. 22
VIOLIN CONCERTO NO. 2 IN D MINOR, OP. 22 (1862)

ZAKHAR BRON SKRZYPCE „EX-WIENIAWSKI” / THE “EX-WIENIAWSKI” VIOLIN

ORKIESTRA SYMFONICZNA FILHARMONII ŚLĄSKIEJ / THE SILESIAN PHILHARMONIC SYMPHONY ORCHESTRA

MIROŚLAW JACEK BŁASZCZYK DYRYGENT / CONDUCTOR

Jan Łuczak (1963–2011) and Ryszard Florek (1968–2013) – in memoriam

Niniejsze nagrania zostały zarejestrowane w efekcie współpracy Stowarzyszenia „Pro Bono Musicae” w Bielsku-Białej ze światowej klasy pedagogiem wiolinistyki, maestro Zakharem Bronem, który wykonał partie solowe na skrzypcach należących niegdyś do wybitnych polskich wirtuozów, Karola Lipińskiego i Henryka Wieniawskiego. Instrumenty te są unikatowymi dziełami sztuki autorstwa legendarnego lutnika z Cremony, Bartolomeo Giuseppe Guarneriego „del Gesù”.

Miroław Styczeń
Stowarzyszenie „Pro Bono Musicae”

These recordings were made as a result of a collaboration between the “Pro Bono Musicae” Association in Bielsko-Biała, Poland, and the world-class violin pedagogue Maestro Zakhar Bron, who performed the solo parts on violins that once belonged to two outstanding Polish virtuosos, Karol Lipiński and Henryk Wieniawski. These instruments are unique works of art by the legendary Cremonese luthier Bartolomeo Giuseppe Guarneri “del Gesù”.

Miroław Styczeń
“Pro Bono Musicae” Association

Johannes BRAHMS (1833–1897), późnoromantyczny geniusz, podziwiany jako mistrz symfonii, muzyki fortepianowej i kameralistyki, pozostawił po sobie wyłącznie jeden koncert podwójny – **Koncert podwójny a-moll na skrzypce, wiolonczelę i orkiestrę op. 102**. Utwór powstał w 1887 roku i stanowi wspaniałe zwieńczenie twórczości orkiestrowej kompozytora.

Dzieło jest także ściśle związane z życiem osobistym Brahmsa: kompozytor napisał je jako wyraz chęci pojednania z dawnym przyjacielem, skrzypkiem Josephem Joachimem, z którym poróżnił się kilka lat wcześniej. Prawykonawcą drugiej solowej partii był wiolonczelista Robert Hausmann. Brahms stworzył więc nietypowy dialog dwóch instrumentów smyczkowych z orkiestrą. Cały utwór łączy w sobie symfoniczny rozmach z intymnością kameralnego dialogu.

Brahms wyraźnie stroni od efektownych popisów i wirtuozerii na rzecz poruszającej, nasyconej emocjami narracji muzycznej, w której skrzypce i wiolonczela wzajemnie się dopełniają.

Część pierwsza rozpoczyna się nieco analogicznie jak *II Koncert fortepianowy B-dur* op. 83: orkiestra wprowadza główny temat, jednak niemal od razu przejmuje go wiolonczela solo, potem dołączają się skrzypce. Cała część, choć oparta na wzorcach allegro sonatowego, przypomina bardziej kunsztowny, intelektualny, podwójny dialog między solistami oraz między solistami a orkiestrą. Brahms wprowadza sporo fragmentów

o charakterze kontrapunktycznym, co w znacznym stopniu ubogaca wielowątkową narrację.

W części drugiej nastrój diametralnie się zmienia, a Brahms stosuje typową dla wolnych części koncertów instrumentalnych narrację pełną intymności, liryzmu i śpiewności. Również w *Andante*, tak jak we wcześniejszej części, na szczególną uwagę zasługują przejmujące dialogi i liczne, oryginalne fragmenty o kontrapunktycznym charakterze.

Finał utrzymany jest w formie ronda o tanecznym zabarwieniu rytmicznym, inspirowanym muzyką węgierską. Tę część cechuje duża motoryka i ekspresja, typowa dla analogicznych utworów inspirowanych folklorem węgierskim.

Koncert podwójny to z jednej strony utwór mocno wyróżniający się w całym dorobku Brahmsa, z drugiej zaś – za sprawą licznych rozwiązań narracyjnych – typowa dla kompozytora forma romantyczna, głęboko zakorzeniona w klasycznych wzorcach.

Henryk WIENIAWSKI (1835–1880) w XIX wieku określany był często mianem drugiego wcielenia Niccolò Paganiniego. Jako wybitny wirtuoz skrzypiec dał się poznać szerszej publiczności już we wczesnej młodości – pedagodzy Konserwatorium w Paryżu jednogłośnie uznali 11-letniego kompozytora za zwycięzcę egzaminu końcowego, a zarazem najmłodszego absolwenta w historii uczelni. Dwa lata później, podczas pobytu w Sankt

Petersburgu, po jednym ze swoich koncertów został okrzyknięty przez znanego skrzypka Henriego Vieuxtempsa mianem geniusza. Od tego czasu z powodzeniem łączył karierę wirtuozowską z komponowaniem, a jego niebawym artyzm budził podziw w Rosji i niemal całej Europie.

Dorobek kompozytorski Wieniawskiego obejmuje głównie utwory, w których na pierwszy plan wysuwają się skrzypce. To m.in. dwa koncerty skrzypcowe, *Polonez D-dur* op. 4, *Kujawiak a-moll*, *Legenda* op. 17.

II Koncert skrzypcowy d-moll op. 22 Henryka Wieniawskiego, skomponowany w 1862 roku i dedykowany jego przyjacielowi Pablo Sarasatemu, uchodzi za jedno z najdoskonalszych dzieł polskiego geniusza. W odróżnieniu od wcześniejszego *Koncertu fis-moll* op. 14, który nosi znamiona popisowej „fantazji koncertowej”, dzieło to reprezentuje bardziej wyważony język muzyczny, łączący wirtuozerię z dramaturgią i ekspresją, a przy tym bardziej klarowną architekturę formalną.

Pierwsza część jest tradycyjnym allegrem sonatowym, w którym kompozytor płynnie balansuje pomiędzy estetyką zaczerpniętą z epoki klasycyzmu a idiomem romantycznym. Już w orkiestrowej ekspozycji wyraźnie słychać, że mimo kilku fragmentów o monumentalnym charakterze, narracji *Allegro moderato* bliżej jest do wielowątkowej ballady niż do dramatycznej gwałtowności. Choć solowa partia zawiera liczne

fragmenty o wirtuozowskim charakterze, sama technika nie jest tu elementem ani kluczowym, ani w jakikolwiek sposób dominującym. Dwa główne tematy, mimo kontrastów między nimi, można uznać za liryczne i melancholijne. Pierwszy z nich cechuje większa ekspresja, drugi zaś stanowi łagodne dopełnienie.

Część druga, połączona *attacca* z poprzednią, to kantylenowy romans o balladowej proveniencji. Jego narracja nieco przypomina liryczną arię z wyraźnie zarysowanym punktem kulminacyjnym. Pełno tu odniesień do tradycji *bel canto*, przeniesionej na grunt twórczości skrzypcowej.

Finał (*à la Zingara*) niewątpliwie jawi się jako część najbardziej popisowa. Na przestrzeni całej części płynnie przeplatają się fragmenty zawałkowe i wirtuozowskie z odcinkami lirycznymi, przypominającymi o tym, że kompozytor, pisząc *Koncert d-moll*, nie stawiał wyłącznie na wirtuozerię, lecz dążył do stworzenia dzieła o złożonej, bogatej narracji. Dziś *Koncert d-moll* op. 22 należy do żelaznego repertuaru skrzypków na całym świecie.

Dariusz Marcinişzyn

Johannes BRAHMS (1833–1897), a late-Romantic master revered for his symphonies, piano works, and chamber music, wrote only one double concerto – the **Double Concerto in A minor for Violin, Cello and Orchestra, Op. 102**. Composed in 1887, it crowns the composer's orchestral writing.

The work is intimately bound up with Brahms's personal life: he conceived it as a token of reconciliation with his former friend, the violinist Joseph Joachim, from whom he had been estranged for several years. At the première, the cello part was played by Robert Hausmann. Brahms thus devised an unusual conversation between two string soloists and the orchestra. Throughout, the score marries symphonic breadth to the intimacy of chamber music.

Brahms avoids showy display and virtuoso bravura, preferring a moving, emotionally charged musical discourse in which violin and cello complete one another.

The first movement opens in a manner faintly reminiscent of the Piano Concerto No. 2 in B-flat major, Op. 83: the orchestra presents the principal theme, which is almost immediately taken up by the solo cello, with the violin joining soon afterwards. The movement as a whole, though grounded in sonata-allegro conventions, is best understood as an intricate interplay on two levels – between the soloists themselves, and between the soloists and the orchestra. Brahms introduces numerous passages of contrapuntal workmanship,

which considerably enrich the work's multi-stranded narrative.

In the second movement, the atmosphere alters abruptly. Brahms adopts the kind of utterance familiar from slow movements in instrumental concertos – intimate, lyrical, and songful. In the *Andante*, as before, the affecting dialogues repay close attention, as do the many original episodes shaped by contrapuntal thinking.

The finale is a dance-inflected rondo, its rhythmic profile inspired by Hungarian music. Marked by driving momentum and heightened expressivity, it belongs to the same expressive world as other nineteenth-century works touched by Hungarian folk idioms.

The Double Concerto stands, on the one hand, as a strikingly distinctive work within Brahms's output; on the other, through its narrative strategies, it remains a characteristically Brahmsian Romantic form, deeply rooted in Classical models.

In the nineteenth century, **Henryk WIENIAWSKI** (1835–1880) was often hailed as a second Paganini. A violin virtuoso of the highest order, he achieved public renown while still a boy – the Paris Conservatoire's professors unanimously awarded the eleven-year-old first place in his final examination, making him, at the same time, the youngest graduate in the institution's history. Two years later, during a stay in St Petersburg, the celebrated violinist Henri Vieuxtemps acclaimed him a genius

after one of his concerts. Thereafter, Wieniawski sustained a virtuoso career alongside composing with remarkable success, and his extraordinary artistry commanded admiration in Russia and across almost all Europe.

Wieniawski's compositional legacy consists chiefly of works in which the violin takes pride of place, including two violin concertos, the Polonaise in D major, Op. 4, the Kujawiak in A minor, and the Légende, Op. 17.

Wieniawski's **Violin Concerto No. 2 in D minor, Op. 22**, composed in 1862 and dedicated to his friend Pablo Sarasate, is widely regarded as one of the Polish composer's finest achievements. Unlike the earlier Concerto in F-sharp minor, Op. 14, which bears the hallmarks of a showpiece "concert fantasy," this work speaks in a more balanced musical language, fusing virtuosity with drama and expression, and articulated within a clearer formal architecture.

The first movement is a traditional sonata-allegro, in which the composer negotiates, with admirable ease, an aesthetic inherited from Classicism and a distinctly Romantic idiom. Already in the orchestral exposition, it becomes clear that, despite occasional monumental gestures, the *Allegro moderato* unfolds more as a multi-stranded ballad than as a drama of sudden vehemence. Although the solo part contains numerous virtuosic episodes, technical display is never treated as an end in itself. For all their contrast,

the two principal themes are lyrical and tinged with melancholy: the first more impassioned, the second a gentle complement.

The second movement, linked *attacca* to the previous one, is a cantabile romance with ballad origins. Its line recalls a lyrical aria, complete with a clearly delineated climax. Allusions to the bel canto tradition abound, translated into the idiom of violin writing.

The finale, marked *à la Zingara*, is, without doubt, the most overtly virtuosic movement. Across its span, rakish, brilliantly agile passages are interwoven with lyrical episodes, reminding us that, in composing the D minor Concerto, Wieniawski did not aim at virtuosity alone, but sought to create a work of complex, richly articulated narrative. Today, the D minor Concerto, Op. 22 belongs to the core repertoire of violinists worldwide.

Dariusz Marcinişzyn

Znakomity skrzypek i pedagog pochodzenia kazachskiego, **Zakhar BRON**, edukację muzyczną rozpoczął w Szkole Muzycznej im. Piotra Stolarskiego w Odessie. Następnie kształcił się w Szkole Muzycznej im. Gniesinych w Moskwie w klasie Borisa Goldsteina. Studia zwieńczył dyplomem licencjackim w Moskiewskim Państwowym Konserwatorium im. Piotra Czajkowskiego, gdzie pracował pod kierunkiem Igora Ojstracha.

Jest laureatem wielu prestiżowych konkursów skrzypcowych, m.in. Międzynarodowego Konkursu Muzycznego im. Królowej Elżbiety w Brukseli oraz Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego im. Henryka Wieniawskiego w Poznaniu. W uznaniu rozległej działalności artystycznej odznaczono go również Krzyżem Zasługi na Wstępie Orderu Zasługi Republiki Federalnej Niemiec oraz Krzyżem Komandorskim Orderu Cywilnego Alfonsa X Mądryego.

Równoległe z bogatą karierą solistyczną prowadzi intensywną działalność pedagogiczną. Jest profesorem honorowym w Bułgarii, Japonii, Polsce i Rosji, a od 1998 roku piastuje stanowisko profesora w Hochschule für Musik und Tanz w Kolonii. Jednocześnie wykłada w Zürcher Hochschule der Künste, Państwowym Konserwatorium im. Michała Iwanowicza Glinki w Nowosybirsku, Musikhochschule Lübeck, Codarts University of the Arts w Rotterdamie oraz w Royal Academy of Music w Londynie. Od 1991 roku, czyli od momentu powstania uczelni, pełni także funkcję profesora Katedry Skrzypiec w Wyższej Szkole Muzycznej Królowej Zofii w Madrycie.

Wśród jego wychowanków, wielokrotnie nagradzanych w najważniejszych międzynarodowych konkursach, są m.in. Vadim Repin, Maxim Vengerov, Daishin Kashimoto, Mayu Kishima, Mikhail Ovrutsky, Erik Schumann, Tamaki Kawakubo, Mayuko Kamio i Sara Dragan.

The acclaimed violinist and violin professor of Kazakh origin, **Zakhar BRON**, began his studies at the Pyotr Stolyarsky School of Music (Odessa, Ukraine), and later at the Gnessin Music College (Moscow, Russia) with Boris Goldstein, before completing his training with a bachelor's degree at the Tchaikovsky Moscow State Conservatory (Russia), where he studied with Igor Oistrakh.

A prizewinner at numerous prestigious violin competitions, including the Queen Elisabeth Competition (Brussels, Belgium) and the Henryk Wieniawski International Violin Competition (Poznań, Poland), he has also received, in recognition of his extensive artistic work, the Cross of the Order of Merit of the Federal Republic of Germany, and the Commander's Cross of the Civil Order of Alfonso X the Wise (Spain).

Alongside an extensive solo career, his pedagogical work deserves particular emphasis. He is an Honorary Professor in Bulgaria, Japan, Poland, and Russia, and since 1998 has held a professorship at the Cologne University of Music and Dance (Germany). At the same time, he teaches at the Zurich University of the Arts (Switzerland), the Mikhail Ivanovich Glinka Novosibirsk State Conservatory (Russia), the University of Music Lübeck (Germany), Codarts University of the Arts (Rotterdam, the Netherlands), and the Royal Academy of Music (London, United Kingdom); and he has been a professor of the Telefónica Violin Chair at the Reina Sofía School of Music (Madrid, Spain) since its foundation in 1991.

Many of his former students are regular prizewinners at major international competitions, among them Vadim Repin, Maxim Vengerov, Daishin Kashimoto, Mayu Kishima, Mikhail Ovrutsky, Erik Schumann, Tamaki Kawakubo, Mayuko Kamio, and Sara Dragan.

Zakhar BRON wykonuje *Koncert podwójny a-moll na skrzypce, wiolonczelę i orkiestrę* op. 102
Johannesa Brahmsa na skrzypcach „ex-Lipiński” stworzonych ok. 1742 r.
w Cremonie przez Bartolomeo Giuseppe Guarneriego „del Gesù”.
Instrument udostępniony przez pracownię Florian Leonhard Fine Violins w Londynie (2010).

Zakhar BRON performs Johannes Brahms's Double Concerto in A minor,
for violin, cello and orchestra, Op. 102, on the “ex-Lipinski” violin,
crafted around 1742 in Cremona by Bartolomeo Giuseppe Guarneri “del Gesù”.
Instrument courtesy of Florian Leonhard Fine Violins, London (2010).

Michał DMOCHOWSKI, urodzony w Warszawie, rozpoczął edukację muzyczną w tamtejszej Państwowej Szkole Muzycznej im. Karola Szymanowskiego, a następnie kontynuował ją w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w klasie prof. Kazimierza Michalika. Dzięki licznym stypendiom studiował w latach 1998–2001 w madryckiej Escuela Superior de Música Reina Sofía u Fransa Helmersona i Natalii Szachowskiej, uczestnicząc w kursach mistrzowskich wybitnych muzyków, takich jak Bernard Greenhouse, Natalia Gutman, Philippe Muller, Boris Pergamenschikov, Imre Rohmann, Miloš Šadlo czy János Starker.

Jest laureatem wielu prestiżowych krajowych i międzynarodowych konkursów, m.in. im. Wiłkomirskiego, Beethovena, Bacewicz i Lutosławskiego. Otrzymał także stypendium Japońskiej Fundacji Rozwoju Artystycznego za działalność promującą wiolonczelę.

Artysta koncertuje w Europie, Azji, obu Amerykach i Afryce Północnej. Występował w najważniejszych salach koncertowych świata, m.in. w Auditorio Nacional de Música w Madrycie, Filharmonii Narodowej w Warszawie, Auditorio di Roma, Opéra Comique w Paryżu, Litewskiej Filharmonii Narodowej w Wilnie, Pick-Staiger Concert Hall w Chicago, Teatro Monumental w Madrycie, Palacio Euskalduna w Bilbao, Palacio de Festivales w Santander, Studiu im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie oraz w salach koncertowych w Pekinie i Seulu.

Jako solista występował z wieloma renomowanymi orkiestrami, w tym z NOSPR, Orquesta Sinfónica de Bilbao, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Santo Domingo, Filharmonią Śląską, Filharmonią Lubelską, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Białorusi, Orkiestrą Filharmonii w Maladze, oraz licznymi orkiestrami symfonicznymi w Polsce i Hiszpanii.

Międzynarodowa kariera artysty zaowocowała współpracą z wybitnymi muzykami i dyrygentami, wśród których znajdują się m.in. Teresa Berganza, Radovan Vlatković, Paul Meyer, Kirill Gerstein, Fabio Bidini, Zakhar Bron, Hansjörg

Schellenberger, Jörg Widmann, Zsolt Nagy, Eduardo Strausser, Łukasz Borowicz, Mirosław Błaszczyk oraz Alexander Anissimov.

Dorobek fonograficzny Michała Dmochowskiego obejmuje nagrania dla wytwórni DUX, Deutsche Grammophon oraz Verso. Artysta rejestrował również dla RNE, TVE, Polskiego Radia i Telewizji Litewskiej.

Aktualnie piastuje funkcję kanclerza Conservatorio Profesional de Música „Teresa Berganza” w Madrycie. Od 2000 roku jest profesorem Conservatorio Profesional de Música „Jacinto Guerrero” w Toledo. W Escuela Superior de Música Reina Sofía najpierw był asystentem w Katedrze Wiolonczeli Natalii Szachowskiej, a następnie adiunktem w tejże katedrze oraz w Katedrze Ivana Monighettiego (do 2019 roku). Od 2014 roku wykłada w madryckiej Escuela Superior de Música Katarina Gurska. Regularnie prowadzi kursy mistrzowskie w Europie i Azji.

Jako pedagog i organizator życia muzycznego był dyrektorem artystycznym unijnego programu „Europa u bram”, jest pomysłodawcą i realizatorem Konkursu Muzyki Hiszpańskiej im. Manuela de Falli w Polsce, a także Konkursu Muzyki Polskiej Grand Prix Paderewski w Hiszpanii i RFN z finałem w Polsce – projektu, który stał się jedną z najważniejszych przedsięwzięć promujących muzykę polską poza granicami kraju.

Zasiada w jury międzynarodowych konkursów, a jego uczniowie należą dziś do grona uznanych

solistów pedagogów oraz muzyków czołowych orkiestr europejskich (Pablo Ferrández, Mon-Puo Lee Hsu, Víctor García, Marco Fernández).

Michał Dmochowski gra na angielskim instrumencie z 1780 roku autorstwa Williama Forstera, udostępnionym przez Juana Vizuete Mendozę.

Michał DMOCHOWSKI, born in Warsaw, began his musical education at the Karol Szymanowski State Music School in his hometown, later continuing at the Fryderyk Chopin Academy of Music in the class of Prof. Kazimierz Michalik. Thanks to numerous scholarships, he studied from 1998 to 2001 at the Escuela Superior de Música Reina Sofía in Madrid under Frans Helmerson and Natalia Shakhovskaya, participating in masterclasses led by distinguished musicians such as Bernard Greenhouse, Natalia Gutman, Philippe Muller, Boris Pergamenschikow, Imre Rohmann, Miloš Sádlo, and János Starker.

He is a laureate of many prestigious national and international competitions, including the Wiłkomirski, Beethoven, Bacewicz, and Lutosławski competitions. He also received a scholarship from the Japanese Art Foundation for his contributions to promoting the cello.

The artist performs across Europe, Asia, the Americas, and North Africa. He has appeared in some of the world's most renowned concert halls, including the Auditorio Nacional de Música in

Madrid, the Warsaw Philharmonic, the Auditorio di Roma, the Opéra Comique in Paris, the Lithuanian National Philharmonic in Vilnius, the Pick-Staiger Concert Hall in Chicago, the Teatro Monumental in Madrid, the Palacio Euskalduna in Bilbao, the Palacio de Festivales in Santander, the Witold Lutosławski Concert Studio in Warsaw, as well as concert halls in Beijing and Seoul.

As a soloist, he has performed with many acclaimed orchestras, including the Polish National Radio Symphony Orchestra (NOSPR), the Orquesta Sinfónica de Bilbao, the National Symphony Orchestra of Santo Domingo, the Silesian Philharmonic, the Lublin Philharmonic, the National Symphony Orchestra of Belarus, the Málaga Philharmonic Orchestra, and numerous symphony orchestras in Poland and Spain.

His international career has led to collaborations with outstanding musicians and conductors, among them Teresa Berganza, Radovan Vlatković, Paul Meyer, Kirill Gerstein, Fabio Bidini, Zakhar Bron, Hansjörg Schellenberger, Jörg Widmann, Zolt Nagy, Eduardo Strausser, Łukasz Borowicz, Mirosław Błaszczyk, and Alexander Anissimov.

Michał Dmochowski's discography includes recordings for DUX, Deutsche Grammophon, and Verso. He has also recorded for RNE, TVE, Polish Radio, and Lithuanian Television.

He currently serves as Chancellor of the Conservatorio Profesional de Música "Teresa Berganza" in Madrid. Since 2000, he has been a professor at

the Conservatorio Profesional de Música "Jacinto Guerrero" in Toledo. At the Escuela Superior de Música Reina Sofía, he first worked as an assistant in Natalia Shakhovskaya's Cello Department, later becoming an associate professor in that department as well as in the class of Ivan Monighetti (until 2019). Since 2014, he has taught at the Escuela Superior de Música Katarina Gurska in Madrid. He regularly gives masterclasses throughout Europe and Asia.

As a pedagogue and organizer of musical life, he served as artistic director of the EU program "Europa Ante Puertas/Europa u bram." He is the founder and organizer of the Manuel de Falla Spanish Music Competition in Poland, as well as the Paderewski Polish Music Grand Prix Competition in Spain and Germany, with its final round held in Poland – a project that has become one of the most important initiatives promoting Polish music abroad.

He serves on the juries of international competitions, and his students today include recognized soloists, pedagogues, and musicians of leading European orchestras (Pablo Ferrández, Mon-Puo Lee Hsu, Víctor García, Marco Fernández).

Michał Dmochowski performs on an English instrument from 1780 by William Forster, generously on loan from Juan Vizuete Mendoza.

Zakhar BRON wykonuje *II Koncert skrzypcowy d-moll* op. 22 Henryka Wieniawskiego na skrzypcach „ex-Wieniawski”, stworzonych ok. 1742 r. w Cremonie przez Bartolomeo Giuseppe Guarneriego „del Gesù”. Instrument udostępniony przez pracownię Bein & Fushi w Chicago (2013).

Zakhar BRON performs Henryk Wieniawski's Violin Concerto No. 2 in D minor, Op. 22, on the “ex-Wieniawski” violin, crafted in Cremona around 1742 by Bartolomeo Giuseppe Guarneri “del Gesù”. Instrument courtesy of Bein & Fushi, Chicago (2013).

POLSKA ORKIESTRA RADIOWA (obecnie: ORKIESTRA POLSKIEGO RADIA W WARSZAWIE). W 1945 roku skrzypek i dyrygent Stefan Rachoń założył orkiestrę, która spełniać miała wielorakie zadania. Do podstawowych obowiązków zespołu należało realizowanie nagrań archiwalnych dla Polskiego Radia i Telewizji, które stanowiły wówczas jedną instytucję. Nie zapomniano jednak o publicznych występach podczas uroczystych koncertów i festiwalu.

W połowie lat siedemdziesiątych pojawili się nowi dyrygenci, pełniący również funkcje dyrektorów artystycznych. W latach 1976–1980 na czele orkiestry stał Włodzimierz Kamirski, następnie Jan Pruszek (1980–1988) i Mieczysław Nowakowski (1988–1990).

Za kadencji Tadeusza Strugały (1990–1993) orkiestra przyjęła nazwę Polska Orkiestra Radiowa i przeniosła się ze studia M-1 przy ul. Myśliwieckiej do nowej siedziby – Studia Koncertowego Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego. Studio, w którym miejsca może zająć ponad czterystu słuchaczy, wyposażone jest w nowoczesną aparaturę, umożliwiającą nagrania i transmisje radiowe koncertów. Szybko zyskało renomę dzięki znakomitym walorom akustycznym, cenionym również poza granicami Polski.

W latach 1993–2006 dyrektorem artystycznym Polskiej Orkiestry Radiowej był Wojciech Rajski. Obejmując zespół, odnowił go, angażując wielu młodych, utalentowanych i pełnych entuzjazmu muzyków.

Do codziennych obowiązków orkiestry należą nagrania archiwalne dla Polskiego Radia oraz koncerty publiczne w Studiu im. Witolda Lutosławskiego. Polska Orkiestra Radiowa odbywa także zagraniczne tournée, wszędzie spotykając się z gorącym przyjęciem publiczności i uznaniem krytyków.

W latach 2007–2015 dyrektorem artystycznym orkiestry był Łukasz Borowicz. Za jego kadencji tradycją stało się rozpoczynanie kolejnych sezonów artystycznych koncertowym wykonaniem nieznanych lub zapomnianych polskich oper. Wśród nich znalazły się m.in. *Maria* Romana Statkowskiego, *Flis* i *Verbum nobile* Stanisława Moniuszki, *Monbar, czyli Flibustierowie* Ignacego Feliksa Dobrzyńskiego, a także *Zemsta za mur graniczny* Zygmunta Noskowskiego.

W 2015 roku dyrektorem artystycznym orkiestry został Michał Kłauza.

POLISH RADIO ORCHESTRA (now: THE POLISH RADIO ORCHESTRA IN WARSAW). In 1945, the violinist and conductor Stefan Rachoń founded an orchestra intended to serve a variety of purposes. Its principal remit was to produce archival recordings for Polish Radio and Polish Television, which at the time formed a single institution, yet the ensemble also appeared in public at ceremonial concerts and festivals.

In the mid-1970s, new conductors took charge, each also serving as Artistic Director. From 1976 to 1980 the orchestra was led by Włodzimierz Kamirski, followed by Jan Pruszek (1980–1988) and Mieczysław Nowakowski (1988–1990).

During the tenure of Tadeusz Strugała (1990–1993), the orchestra adopted the name Polish Radio Orchestra and moved from Studio M-1 on Myśliwiecka Street to its new home – the Witold Lutostawski Polish Radio Concert Studio. Seating over four hundred listeners, the Studio is equipped with modern recording and broadcasting facilities for concerts, and it soon earned a reputation for outstanding acoustics, admired well beyond Poland's borders.

From 1993 to 2006 the orchestra's Artistic Director was Wojciech Rajski. On taking up the post, he revitalised the ensemble, recruiting many young, talented, and enthusiastic musicians.

The orchestra's day-to-day work continues to centre on archival recordings for Polish Radio, alongside public concerts in the Witold Lutostawski Studio. The Polish Radio Orchestra also undertakes tours abroad, meeting with a warm welcome from audiences and acclaim from critics wherever it appears.

From 2007 to 2015 the orchestra's Artistic Director was Łukasz Borowicz. Under his leadership, it became customary to inaugurate each new season with a concert performance of Polish operas that were little known or had fallen into

neglect, among them Roman Statkowski's *Maria*, Stanisław Moniuszko's *Flis* and *Verbum nobile*, Ignacy Feliks Dobrzyński's *Monbar, czyli Flibustierowie*, and Zygmunt Noskowski's *Zemsta za mur graniczny*.

In 2015, Michał Klauza became the orchestra's Artistic Director.

Łukasz BOROWICZ – dyrygent-szef Orkiestry Filharmonii Poznańskiej i dyrektor muzyczny Filharmonii Poznańskiej. Studiował w klasie Bogusława Madeya w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie, tam też uzyskał tytuł doktora w dziedzinie dyrygentury pod kierunkiem Antoniego Wita. W latach 2007–2015 pełnił funkcję dyrektora artystycznego Polskiej Orkiestry Radiowej, a w latach 2006–2021 był I dyrygentem gościnnym Orkiestry Filharmonii Poznańskiej.

W 2008 roku został wyróżniony Paszportem „Polityki”, w 2011 roku – nagrodą Koryfeusz Muzyki

Polskiej, w 2013 roku – Nagrodą im. Cypriana Kamila Norwida, w 2014 roku – nagrodą Tansman za wybitną indywidualność muzyczną, a w 2022 roku otrzymał nagrodę honorową Związku Kompozytorów Polskich (za rok 2021) oraz Srebrny Medal „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis”.

Jako dyrygent operowy zadebiutował w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie, prowadząc *Don Giovanniego* Wolfganga Amadeusa Mozarta, a od tego czasu poprowadził tam ponad 190 przedstawień operowych i baletowych, w tym m.in. premiery *Orfeusza i Eurydyki* Christopha Willibalda Glucka, *Święta wiosny* Igora Strawińskiego, *Snu nocy letniej* Felixa Mendelssohna Bartholdy’ego i Györgya Ligetiego, *Romeo i Julii* Siergieja Prokofiewa, oraz *Baletów Polskich*.

Dyrygował również premierami: *Don Giovanniego* Wolfganga Amadeusa Mozarta, *Eugeniusza Oniegina* Piotra Czajkowskiego, *Halki* Stanisława Moniuszki, oraz *Króla Rogera* Karola Szymanowskiego w Operze Krakowskiej, *Czarodziejskiego fletu* Wolfganga Amadeusa Mozarta, *Rusalki* Antonína Dvořáka, *Zamku Sinobrodego* Béli Bartóka, oraz *Dydony i Eneasza* Henry’ego Purcella w Teatrze Wielkim w Łodzi, *Króla Rogera* Karola Szymanowskiego w ABAO Bilbao Opera, a także *Don Giovanniego* Wolfganga Amadeusa Mozarta w Polskiej Operze Królewskiej.

Podczas koncertów odbywających się w ramach kolejnych edycji Wielkanocnego Festiwalu Ludwiga van Beethovena zaprezentował

i nagrał 20 zapomnianych oper. Prowadził także koncerty na festiwalach w Pesaro (recital Ewy Podleś) oraz w Szlezwiku-Holsztynie (*Halka* Stanisława Moniuszki z Orkiestrą NDR). W październiku 2018 roku poprowadził spektakl *Hugenoci* Giacomo Meyerbeera w Opéra Bastille, stając się pierwszym polskim dyrygentem w historii Opery Paryskiej. W grudniu 2019 roku poprowadził premierę *Halki* Stanisława Moniuszki w Theater an der Wien, w reżyserii Mariusza Trelińskiego i z udziałem Piotra Beczały (polska premiera inscenizacji odbyła się w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie, w lutym 2020 roku).

Dyrygował wieloma orkiestrami, w tym m.in.: Israel Philharmonic Orchestra, London Philharmonic Orchestra, Royal Philharmonic Orchestra, BBC Scottish Symphony Orchestra, Akademie für Alte Musik Berlin, RIAS Kammerchor Berlin, WDR Sinfonieorchester, SWR Symphonieorchester, Bamberger Symphoniker, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Luzerner Sinfonieorchester, Orquesta Titular del Teatro Real, Orchestre de l'Opéra national de Paris, Opéra Orchestre national Montpellier Occitanie, Prague Symphony Orchestra FOK, Janáček Philharmonic Orchestra, Los Angeles Philharmonic New Music Group, oraz z większością polskich orkiestr symfonicznych.

Dyskografia Łukasza Borowicza liczy ponad 150 albumów. Dla wytwórni Chandos nagrał wszystkie koncerty skrzypcowe Grażyny Bacewicz (solistka Joanna Kurkowicz). Komplet dzieł

symfonicznych Andrzeja Panufnika z Polską Orkiestrą Radiową oraz Konzerthausorchester Berlin pod jego batutą, nagrany dla wytwórni *cpo*, został uhonorowany Special Achievement Award ICMA 2015. Płyta *Quo vadis* Feliksa Nowowiejskiego, nagrana z Orkiestrą Filharmonii Poznańskiej dla wytwórni *cpo*, została nagrodzona ICMA 2018 w kategorii Choral Music. Album *Urlicht* Samuela Hasselhorn, nagrany z Orkiestrą Filharmonii Poznańskiej (Harmonia Mundi), zdobył podwójną nagrodę ICMA 2025 (kategorie: Vocal Music oraz Recording of the Year). Nagrania Łukasza Borowicza zostały czterokrotnie wyróżnione nagrodą Diapason d'Or.

Łukasz Borowicz prowadzi klasę dyrygentury w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie.

ŁUKASZ BOROWICZ – Chief Conductor of the Poznań Philharmonic Orchestra, and Music Director of the Poznań Philharmonic. He studied conducting in the class of Bogusław Madey at the Chopin University of Music in Warsaw, where he also earned a doctorate in conducting under Antoni Wit. From 2007 to 2015, he served as Artistic Director of the Polish Radio Orchestra, and from 2006 to 2021, as Principal Guest Conductor of the Poznań Philharmonic Orchestra.

In 2008, he received a *Polityka* Passport; in 2011, the Koryfeusz of Polish Music Award;

in 2013, the Cyprian Kamil Norwid Award; in 2014, the Tansman Award for outstanding musical individuality; and in 2022, the Polish Composers' Union's honorary award (for 2021), as well as the Silver Medal for Merit to Culture – Gloria Artis.

He made his debut as an opera conductor at Teatr Wielki – Polish National Opera in Warsaw, conducting Mozart's *Don Giovanni*, and has since led more than 190 opera and ballet performances there, including premières of Gluck's *Orfeo ed Euridice*, Stravinsky's *The Rite of Spring*, *A Midsummer Night's Dream* by Felix Mendelssohn Bartholdy and by György Ligeti, Prokofiev's *Romeo and Juliet*, and *Balety Polskie*. He has also conducted premières of Mozart's *Don Giovanni*, Tchaikovsky's *Eugene Onegin*, Moniuszko's *Halka*, and Szymanowski's *King Roger* at Krakow Opera; Mozart's *The Magic Flute*, Dvořák's *Rusalka*, Bartók's *Duke Bluebeard's Castle*, and Purcell's *Dido and Aeneas* at the Lodz Grand Theatre; Szymanowski's *King Roger* at ABAO Bilbao Opera; and Mozart's *Don Giovanni* at the Polish Royal Opera.

In concerts presented as part of successive editions of the Ludwig van Beethoven Easter Festival, he has introduced and recorded twenty neglected operas. He has also conducted at festivals in Pesaro (a recital by Ewa Podleś), and in Schleswig-Holstein (*Halka* by Moniuszko with the NDR Orchestra). In October 2018, he conducted Meyerbeer's *Les Huguenots* at the Opéra Bastille, becoming the first Polish conductor in the history of the Paris

Opera. In December 2019, he led a new production of Moniuszko's *Halka* at the Theater an der Wien, directed by Mariusz Treliński, and featuring Piotr Beczała (the Polish première of this staging took place at Teatr Wielki – Polish National Opera in Warsaw, in February 2020).

He has conducted numerous orchestras, including the Israel Philharmonic Orchestra, the London Philharmonic Orchestra, the Royal Philharmonic Orchestra, the BBC Scottish Symphony Orchestra, Akademie für Alte Musik Berlin, RIAS Kammerchor Berlin, WDR Sinfonieorchester, SWR Symphonieorchester, Bamberger Symphoniker, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Luzerner Sinfonieorchester, Orquesta Titular del Teatro Real, Orchestre de l'Opéra national de Paris, Opéra Orchestre national Montpellier Occitanie, Prague Symphony Orchestra FOK, Janáček Philharmonic Orchestra, Los Angeles Philharmonic New Music Group, and the majority of Poland's symphony orchestras.

Łukasz Borowicz's discography comprises more than 150 albums. For Chandos, he recorded Grażyna Bacewicz's complete violin concertos (with Joanna Kurkowicz as soloist). His recordings of Andrzej Panufnik's complete symphonic works with the Polish Radio Orchestra and the Konzerthausorchester Berlin, made for *cpo*, received the ICMA Special Achievement Award 2015. Nowowiejski's *Quo vadis*, recorded with the Poznań Philharmonic Orchestra for *cpo*, won

an ICMA 2018 award in the Choral Music category. The album *Urlicht* by Samuel Hasselhorn, recorded with the Poznań Philharmonic Orchestra for Harmonia Mundi, received two ICMA 2025 awards (Vocal Music, and Recording of the Year). Borowicz's recordings have also been honoured four times with a Diapason d'Or.

Łukasz Borowicz teaches conducting at the Krzysztof Penderecki Academy of Music in Krakow.

Dzięki wysokiemu poziomowi dokonał **ORKIESTRA SYMFONICZNA FILHARMONII ŚLĄSKIEJ** od początku swojej działalności zapewniła sobie udział w renomowanych międzynarodowych festiwalach oraz czołową pozycję wśród zespołów tego typu w Polsce. Wszystko zaczęło się koncertem muzyki polskiej 26 maja 1945 roku. Od tego czasu, nie zamykając się na żaden z nurtów, prezentuje obok światowej literatury symfonicznej także muzykę współczesną.

Wielokrotnie koncertowała na istniejącym od pół wieku Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Współczesnej Warszawska Jesień i oratoryjno-kantatowym festiwalu Wratislavia Cantans. Muzykuje także na festiwalach zagranicznych, co zapoczątkowała trzy dekady temu na Festiwalu Muzyki Francuskiej w La Chaise-Dieu. Od 1958 roku i pierwszych tournées po ówczesnej

Czechosłowacji orkiestra koncertuje w całej Europie. Polską kulturę promowała także poza naszym kontynentem: w Korei Południowej i na Tajwanie oraz Japonii, do której zespół zaproszono na szóste tournée w 2020 roku. W 25 krajach symfonicy dali ponad pół tysiąca koncertów.

Z orkiestrą koncertowali najwybitniejsi artyści – dyrygenci i soliści, poczynawszy od Leopolda Stokowskiego, Giennadija Rożdiestwieskiego czy Fou Ts'onga, po Krystiana Zimermana, Igora Ojstracha, Zachara Brona, Idę Haendel, Victorię de los Angeles czy Montserrat Caballé.

Dyrektorem artystycznym Orkiestry Filharmonii Śląskiej jest obecnie Yaroslav Shemet, Daniel Oren pełni funkcję Dyrygenta Gościnnego, natomiast Mirosław Jacek Błaszczyk, dotychczasowy Pierwszy Dyrygent, którego filharmonicy pożegnali koncertem w czerwcu 2020 roku, objął stanowisko Dyrygenta Honorowego.

THE SILESIAN PHILHARMONIC SYMPHONY ORCHESTRA. The orchestra began its artistic activity with a concert on the 26th of May 1945 as the State Philharmonic in Katowice. Since that event, its level of performance and numerous achievements have assured it a leading position among Polish symphonic ensembles. It has also become an unchanging reason for the participation of the philharmonic's artists in many international, renowned festivals. The orchestra's vast repertoire

encompasses the classics of orchestral music, and contemporary pieces alike.

The Orchestra has participated, on numerous occasions, in the international Warsaw Autumn Festival, which is more than 50 years old. Their first appearance at the La Chaise-Dieu festival was made twenty five years ago, and they have also performed at Wrocław's Wratislavia Cantans, the great oratorio-cantata festival. The incessant invitations from the most acknowledged concert halls (both in Poland and abroad) are a living proof of the high esteem the Silesian Philharmonic enjoys. Since its first tours around the former Czechoslovakia in 1958, the orchestra has given concerts throughout Europe. The orchestra has also

promoted Polish culture outside of its home continent, in such places as Japan, Taiwan, and South Korea. The Symphony Orchestra has given almost 550 concerts in 25 countries outside Poland.

Since its very foundation, the Silesian Philharmonic has been hosting such top artists from Leopold Stokowski, Gennady Rozhdestvensky or Fou Ts'ong, to Krystian Zimerman, Ida Haendel, Victoria de los Angeles, or Montserrat Caballé.

The artistic director of the Silesian Philharmonic is Yaroslav Shemet, Daniel Oren is its 1st Guest Conductor, and Mirosław Jacek Błaszczyk, the former 1st Conductor of the Orchestra, is currently the Honorary Conductor.

MIROSŁAW JACEK BŁASZCZYK. Ukończył z odznaczeniem studia w Akademii Muzycznej w Katowicach, gdzie kształcił się w klasie dyrygentury Karola Stryi. W 1993 roku dzięki stypendium American Society for Polish Music pogłębiał umiejętności dyrygenckie w Los Angeles.

W okresie 1984–1986 dyrygował zespołem złożonym z muzyków katowickiej Wielkiej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia i Telewizji podczas festiwalu: Warszawska Jesień i Śląskie Dni Muzyki Współczesnej. W 1986 roku został dyrektorem artystycznym Państwowej Orkiestry Symfonicznej w Zabrze, a w 1990 roku dyrektorem naczelnym

i artystycznym Państwowej Filharmonii w Białymstoku, z którą odbył tournée po Stanach Zjednoczonych (m.in. nowojorska Carnegie Hall, 1995). Przez dwa sezony był dyrektorem naczelnym i artystycznym Filharmonii Poznańskiej (1996–1997). W latach 1998–2013 dyrektor artystyczny, od roku 2013 dyrektor Filharmonii Śląskiej im. Henryka Mikołaja Góreckiego w Katowicach.

Od 1999 roku wielokrotnie dyrektor artystyczny i juror Międzynarodowego Konkursu Dyrygentów im. Grzegorza Fitelberga w Katowicach. Od 2017 roku szef artystyczny Polskiej Orkiestry Sinfonia Iuventus. W latach 1999–2002 był głównym dyrygentem Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego w Porto (Portugalia), a w 2003 roku jurorem i dyrygentem w Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym w Maroku. Dwa lata później powołany został na stanowisko dyrektora artystycznego II Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego w Toruniu, w III i IV konkursie toruńskim (2013, 2016) także był jurorem. W 2011 roku objął stanowisko przewodniczącego jury VIII Międzynarodowego Konkursu Wiolonczelowego im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie. Był przewodniczącym jury VI i VII Ogólnopolskiego Konkursu Młodych Dyrygentów w Białymstoku (2016 i 2022).

Koncertuje na wszystkich estradach w kraju (z Filharmonią Narodową na czele) i za granicą (m.in. Albania, Austria, Białoruś, Chiny, Czechy, Francja, Hiszpania, Irlandia, Japonia, Kanada, Korea Południowa, Litwa, Łotwa, Maroko, Meksyk,

Niemcy, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Stany Zjednoczone, Szwecja, Tunezja i Ukraina).

Z zespołami Filharmonii Śląskiej nagrał kilkadziesiąt płyt. *Górecki. Mikołaj / Henryk Mikołaj* (DUX 0924) nominowana była do nagrody Fryderyk 2013. Ma na swoim koncie wiele prawykonań. Filharmonicy śląscy pod jego batutą byli pierwszymi w Polsce wykonawcami *IV Symfonii „Tansman. Epizody”* Henryka Mikołaja Góreckiego, zamykając cykl światowych prawykonań tego utworu (2014/2015 Londyn – Los Angeles – Amsterdam – Łódź / Katowice). Jako drugie na świecie w 2016 roku wykonanie to wydano na CD. W 2017 roku ukazała się płyta z *II Symfonią „Kopernikowską”* H. M. Góreckiego pod jego batutą. Płyta *Paweł Łukaszewski. III i VI Symfonia*, nagrana z udziałem Anny Mikołajczyk-Niewiedział oraz Orkiestry i Chóru Opery i Filharmonii Podlaskiej pod dyrykcją Mirosława Jacka Błaszczyka, otrzymała nagrodę Fryderyk 2022 w kategorii „Muzyka Symfoniczna”. Za promowanie muzyki polskiej, ze szczególnym uwzględnieniem współczesnej, oraz za osiągnięcia filharmoników śląskich pod jego batutą, Mirosław Jacek Błaszczyk otrzymał Nagrodę Prezydenta Miasta Katowice w dziedzinie kultury. Podobną uhonorowany został także przez prezydenta Rybnika.

Jest kierownikiem Katedry Dyrygentury Symfoniczno-Operowej w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. 7 sierpnia 2012 roku prezydent RP Bronisław Komorowski nadał artyście tytuł profesora sztuk muzycznych.

Od 2017 roku pełni funkcję kierownika artystycznego i pierwszego dyrygenta Opery i Filharmonii Podlaskiej. Mirosław Jacek Błaszczyk został odznaczony Złotym Medalem „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis” oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

MIROSŁAW JACEK BŁASZCZYK. Graduated with honors from the Academy of Music in Katowice, where he studied conducting with Karol Stryja. In 1993, thanks to a scholarship from the American Society for Polish Music, he widened his conducting skills in Los Angeles.

During the period 1984–1986, he conducted an ensemble composed of musicians from the Great Symphony Orchestra of Polish Radio and Television in Katowice during the festivals Warsaw Autumn and Silesian Days of Contemporary Music. In 1986, he became artistic director of the State Symphony Orchestra in Zabrze, and in 1990 the general manager and artistic director of the State Philharmonic Orchestra in Białystok, with which he toured the United States (including New York's Carnegie Hall, 1995). He was general and artistic director of the Poznań Philharmonic for two seasons (1996/1997). From 1998 to 2013, he was artistic director, and since 2013, director of the Henryk Mikołaj Górecki Silesian Philharmonic in Katowice.

Since 1999 continuously, he has been artistic director and juror of the Grzegorz Fitelberg

International Conductors' Competition in Katowice. Since 2017, he has been the artistic head of the Polish Sinfonia Iuventus Orchestra. In 1999-2002, he was chief conductor of the Porto International Piano Competition (Portugal), and in 2003 was a juror and conductor at the International Piano Competition in Morocco. Two years later, he was appointed artistic director of the 2nd International Violin Competition in Torun, and was also a juror in the 3rd and 4th Torun competitions (2013, 2016). In 2011, he took the position of chairman of the jury of the 8th Witold Lutosławski International Cello Competition in Warsaw. He was chairman of the jury of the 6th and 7th National Competition of Young Conductors in Białystok (2016 and 2022).

He performs on all stages in the country (headed by the National Philharmonic) and abroad (including Albania, Austria, Belarus, China, the Czech Republic, France, Spain, Ireland, Japan, Canada, South Korea, Lithuania, Latvia, Morocco, Mexico, Germany, Portugal, Slovakia, Slovenia, the United States, Sweden, Tunisia, and Ukraine).

He has recorded dozens of albums with the Silesian Philharmonic ensembles of Górecki. The recording of works by Henryk Mikołaj Górecki and Mikołaj Piotr Górecki (DUX 0924) was nominated for the Fryderyk 2013 award. He has a number of premieres to his credit. The Silesian Philharmonic Orchestra, under his baton, were the first performers in Poland of the Symphony

No. 4 "Tansman. Episodes" by Henryk Mikołaj Górecki, closing the cycle of world premieres of this work (2014/2015 London – Los Angeles – Amsterdam – Łódź / Katowice). It was the 2nd world release in 2016, of this performance on CD. In 2017, a CD of H.M. Górecki's Symphony No. 2 "Copernicus" under his baton was released. The CD, *Paweł Łukaszewski. Symphony No. 3 and No. 6*, recorded with Anna Mikołajczyk-Niewiedział and the Orchestra and Choir of the Podlasie Opera and Philharmonic conducted by Mirosław Jacek Błaszczyk, received the Fryderyk 2022 award in the "Symphonic Music" category.

Mirosław Jacek Błaszczyk received the Katowice Mayor's Award in Culture for promoting Polish music, with a particular emphasis on contemporary music, and for the achievements of the Silesian Philharmonic Orchestra under his baton. He was similarly honored by the Mayor of Rybnik.

He is head of the Department of Symphony and Opera Conducting at the Karol Szymanowski Academy of Music in Katowice. On August 7, 2012, President of the Republic of Poland Bronisław Komorowski granted the artist the title of Professor of Musical Arts.

Since 2017, he has served as artistic director and first conductor of the Podlasie Opera and Philharmonic. Mirosław Jacek Błaszczyk was awarded the Gold Medal "Merit to Culture – Gloria Artis" and the "Knight's Cross of the Order of Rebirth of Poland."

JOHANNES BRAHMS (1833–1897)

Koncert podwójny a-moll na skrzypce, wiolonczelę i orkiestrę op. 102
Double Concerto in A minor for Violin, Cello and Orchestra, Op. 102 (1887)

- ❶ Allegro / 16:37
- ❷ Andante / 7:42
- ❸ Vivace non troppo / 8:45

Zakhar BRON skrzypce „ex-Lipiński” / the “ex-Lipinski” violin

Michał DMOCHOWSKI wiolonczela / cello

Polska Orkiestra Radiowa / Polish Radio Orchestra

Łukasz BOROWICZ dyrygent / conductor

HENRYK WIENIAWSKI (1835–1880)

II Koncert skrzypcowy d-moll op. 22
Violin Concerto No. 2 in D minor, Op. 22 (1862)

- ❹ Allegro moderato / 12:43
- ❺ Romance. Andante non troppo / 4:50
- ❻ Allegro con fuoco – Allegro moderato (à la Zingara) / 6:55

Zakhar BRON skrzypce „ex-Wieniawski” / the “ex-Wieniawski” violin

Orkiestra Symfoniczna Filharmonii Śląskiej

The Silesian Philharmonic Symphony Orchestra

Mirośław Jacek BŁASZCZYK dyrygent / conductor

Całkowity czas | Total time: 57:48

